TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2007. gada 13. septembrī *

Lieta C-260/04

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2004. gada 17. jūnijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Vīdners [*K. Wiedner*], K. Katabriga [*C. Cattabriga*] un L. Vizadžo [*L. Visaggio*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz Dž. de Bellis [*G. De Bellis*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ko atbalsta —

Dānijas Karaliste, ko pārstāv J. Molde [*J. Molde*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv F. Diess Moreno [*F. Díez Moreno*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents) un J. Malenovskis [*J. Malenovský*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2007. gada 29. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesai atzīt, ka, atjaunojot 329 koncesijas derību rīkošanai zirgu skriešanās sacīkstēs bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK līgums, un it īpaši ir pārkāpusi no EKL 43. un 49. panta izrietošo vispārējo pārskatāmības principu un atklātības pienākumu.

Atbilstošās tiesību normas

Valsts tiesiskais regulējums

2 Itālijā spēļu un derību rīkošana zirgu skriešanās sacīkstēs sākotnēji tika uzticēta *Unione Nazionale per l'Incremento delle Razze Equine* (Valsts savienība zirgu audzēšanas uzlabošanai, turpmāk tekstā — "*UNIRE*"), kas varēja izvēlēties tieši rīkot šīs derības vai nodot trešām personām minēto derību rīkošanas pakalpojumu veikšanu. *UNIRE* uzticēja šo pakalpojumu zirgu skriešanās sacīkšu aģentūrām.

3 Ar 1996. gada 23. decembra likumu Nr. 662 (1996. gada 28. decembra *GURI* Nr. 303 kārtējais papildinājums) ar zirgu skriešanās sacīkstēm saistīto spēļu un derību rīkošana tika uzticēta Finanšu ministrijai, kā arī Lauksaimniecības, pārtikas produktu un mežsaimniecības resursu ministrijai, kurām bija tiesības īstenot savas

tiesības tieši vai izmantojot to nozīmētās valsts struktūras, sabiedrības vai bukmeikerus. Šī likuma 3. panta 78. daļā bija noteikts, ka ar tiesisko regulējumu tiks reorganizētas ar zirgu sacīkstēm saistītās spēles un derības attiecībā uz organizatoriskiem, funkcionāliem, nodokļu un represīviem aspektiem, kā arī jautājumā par ieņēmumu no šīm derībām sadali.

4 Izpildot šo minētā likuma pantu, Itālijas valdība pieņēma 1998. gada 8. aprīļa Republikas prezidenta dekrētu Nr. 169 (1998. gada 1. jūnija *GURI* Nr. 125, turpmāk tekstā — "Dekrēts Nr. 169/1998"), kura 2. pantā bija noteikts, ka Finanšu ministrija ar Lauksaimniecības un mežsaimniecības politikas ministrijas piekrišanu, rīkojot konkursu atbilstoši Kopienu noteikumiem, piešķir koncesijas zirgu skriešanās sacīkšu derību rīkošanai izvirzīto nosacījumu izpildošām fiziskām personām un sabiedrībām. Kā pārejas noteikumā Dekrēta Nr. 169/1998 25. pantā bija paredzēta *UNIRE* piešķirto koncesiju pagarināšana līdz 1998. gada 31. decembrim vai, ja nebūtu iespējams sarīkot konkursu līdz šim datumam, līdz 1999. gada 31. decembrim.

5 Pēc tam 1999. gada 7. aprīļa Ministra dekrēts (1999. gada 14. aprīļa *GURI* Nr. 86) apstiprināja derību rīkošanas zirgu skriešanās sacīkstēs tīkla paplašināšanās plānu, lai palielinātu no 329 līdz 1000 derību slēgšanas vietas visā Itālijas teritorijā. Lai arī konkurss tika izsludināts par 671 jaunu koncesiju, finanšu ministra 1999. gada 9. decembra direktīvā bija paredzēta 329 *UNIRE* "veco koncesiju" atjaunošana. Izpildot šo direktīvu, ar finanšu ministra 1999. gada 21. decembra lēmumu (1999. gada 23. decembra *GURI* Nr. 300, turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") minētās koncesijas tika atjaunotas uz sešiem gadiem, sākot no 2000. gada 1. janvāra.

6 2001. gada 28. decembra Dekrētā-likumā Nr. 452 (2001. gada 29. decembra *GURI* Nr. 301), kas pēc grozījumiem pārveidots 2002. gada 27. februāra likumā Nr. 16 (2002. gada 27. februāra *GURI* Nr. 49), pēc tam bija paredzēts, pirmkārt, ka "vecās

koncesijas" tiks vēlreiz piešķirtas saskaņā ar Dekrētu Nr. 169/1998, proti, izmantojot konkursu Kopienas līmenī, un, otrkārt, ka minētās koncesijas paliks spēkā līdz brīdim, kad tās tiks vēlreiz galīgi piešķirtas.

7 Visbeidzot, 2003. gada 24. jūnija Dekrēta-likuma Nr. 147 par termiņu pagarināšanu un steidzamiem noteikumiem budžeta jomā (2003. gada 25. jūnija *GURI* Nr. 145), kas pārveidots par 2003. gada 1. augusta likumu Nr. 200 (2003. gada 2. augusta *GURI* Nr. 178, turpmāk tekstā — "likums Nr. 200/2003"), 8. panta 1. punktā paredzēts noteikt katra koncesionāra finansiālo statusu, lai atrisinātu jautājumu par "minimālo garantiju", kas ir maksājuma kvota, kas katram koncesionāram ir jāsamaksā *UNIRE* neatkarīgi no kārtējā gada ieņēmumu apjoma, kas izrādījās pārmērīgs un tā rezultātā iestājās ekonomiskā krīze zirgu skriešanās sacīkšu derību sektorā. Izpildot minēto likumu, *UNIRE* nozīmētais īpašais komisārs pieņēma 2003. gada 14. oktobra lēmumu Nr. 107/2003, ar kuru tika pagarinātas jau piešķirtās koncesijas, lai noteiktu summas, kas koncesionāriem ir jāsamaksā līdz pēdējā maksājuma termiņa beigām — 2011. gada 30. oktobrim — un katrā ziņā līdz brīdim, kad konkursa rezultātā tiek piešķirtas jaunas koncesijas.

Fakti un pirmstiesas procedūra

8 Pēc sūdzības, ko iesniedza kāds privātuzņēmums, kas darbojas zirgu skriešanās sacīkšu derību sektorā, Komisija saskaņā ar EKL 226. pantu 2001. gada 24. jūlijā Itālijas iestādēm nosūtīja brīdinājuma vēstuli, ar kuru tika vērsta to uzmanība uz Itālijas sistēmas par derību rīkošanas zirgu skriešanās sacīkstēs piešķiršanu un it īpaši ar apstrīdēto lēmumu paredzētās *UNIRE* piešķirto 329 veco koncesiju atjaunošanas bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu nesaderību ar vispārējo pārskatāmības principu un atklātības pienākumu, kuri izriet no EKL 43. un 49. panta. Atbildot uz šo vēstuli, Itālijas valdība ar 2001. gada 30. novembra un 2002. gada 15. janvāra vēstulēm paziņoja par projektu, kā arī par 2002. gada 27. februāra likuma Nr. 16 pieņemšanu.

9 Nebūdama apmierināta ar izmaiņām, kas ieviestas ar minētā likuma noteikumiem, Komisija 2002. gada 16. oktobrī izdeva argumentētu atzinumu, uzaicinot Itālijas Republiku veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu minēto atzinumu divu mēnešu termiņā, sākot no tā saņemšanas. Ar 2002. gada 10. decembra vēstuli Itālijas valdība atbildēja, ka pirms konkursa izsludināšanas bija precīzi jānosaka vēl spēkā esošo koncesiju īpašnieku finansiālais statuss.

10 Tā kā Komisija nebija saņēmusi nekādu papildu informāciju par minētās finansiālā statusa noteikšanas procedūras pabeigšanu un konkursa procedūras izsludināšanu attiecīgo koncesiju piešķiršanai, Komisija nolēma celt šo prasību.

11 Dānijas Karaliste un Spānijas Karaliste ir iestājušās lietā Itālijas Republikas atbalstam.

Par prasību

12 Komisija savas prasības atbalstam izvirza tikai vienu iebildumu. Tā norāda, ka Itālijas Republika, atjaunojot *UNIRE* 329 vecās koncesijas derību rīkošanai zirgu skriešanās sacīkstēs bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu, nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar Līgumu, un it īpaši ir pārkāpusi vispārējo pārskatāmības principu, kā arī atklātības pienākumu, kuri izriet no EKL 43. un 49. panta.

13 Savā prasības pieteikumā Komisija atzīmē, ka saskaņā ar Kopienu tiesībām derību rīkošanas tiesību piešķiršana zirgu skriešanās sacīkstēs Itālijā ir uzskatāma par sabiedriskā pakalpojuma koncesiju. Šajā sakarā uz minēto piešķiršanu nav attiecināma Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai [pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai] (OV L 209, 1. lpp.). Tomēr no Tiesas judikatūras un it īpaši no 2000. gada 7. decembra sprieduma lietā C-324/98 *Telaustria* un *Telefonadress* (*Recueil*, I-10745. lpp.) izriet, ka valsts iestādēm, kas piešķir šīs koncesijas, ir jāievēro diskriminācijas aizlieguma un pārskatāmības principi, lai nodrošinātu atbilstošu atklātības līmeni, kas ļauj atvērt pakalpojumu tirgu konkurencei, kā arī kontrolēt līguma piešķiršanas procedūru objektivitāti.

14 Komisija šajā sakarā konstatē, ka Itālijas valdība nav ievērojusi minēto principu prasības, bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu atjaunojot *UNIRE* 329 jau pastāvošās koncesijas. Komisija uzskata, ka atkāpes no šiem principiem ir atļautas tikai EKL 45. un 46. pantā paredzētajos gadījumos un paredzētajās interesēs. Taču Itālijas valdības attaisnojums nav viens no tiem, kas ir tieši paredzēti minētajos pantos, un katrā ziņā minētā valdība nav pierādījusi šo atkāpju vajadzību un samērīgumu, ņemot vērā apgalvotos mērķus.

15 Savā iebildumu rakstā Itālijas valdība norāda, ka likums Nr. 200/2003 un lēmums Nr. 107/2003 izpilda Kopienu tiesību prasības sabiedrisko pakalpojumu koncesiju jomā. Minētā valdība uzskata, ka *UNIRE* veco koncesiju pagarināšanu attaisno vajadzība koncesiju īpašniekiem nodrošināt nepārtrauktību, finansiālo stabilitāti un adekvātu pagātnē veikto investīciju atdevi, kā arī vajadzība novērst nelegālu darbību veikšanu, pirms ir bijis iespējams šīs koncesijas piešķirt konkursa kārtībā. Šie iemesli

ir neatliekami vispārējo sabiedrības interešu apsvērumi, kas ļauj atkāpties no Līguma principiem, kuros iekļauts pienākums atvērt pakalpojumu tirgu konkurencei.

16 Dānijas valdība apstrīd Komisijas sniegto iepriekš minētā sprieduma lietā *Telaustria* un *Telefonadress* interpretāciju jautājumā par pārskatāmības pienākuma apjomu apstākļos, kādi ir šajā lietā. Spānijas valdība sniedz apsvērumus par derību atļauju izsniegšanas un organizēšanas īpatnībām, kuras, tāsprāt, Komisija nav ņēmusi vērā.

17 Vispirms ir jāatzīmē, ka Itālijas valdība neapstrīd, ka likums Nr. 200/2003 un lēmums Nr. 107/2003 ir pieņemti pēc argumentētajā atzinumā paredzētā termiņa izbeigšanās.

18 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru pienākumu neizpildes esamība ir jāvērtē atkarībā no situācijas dalībvalstī, kāda tā ir, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam, un ka pēc tam sekojošās izmaiņas Tiesa nevar ņemt vērā (skat. 2005. gada 2. jūnija spriedumu lietā C-282/02 Komisija/Īrija, Krājums, I-4653. lpp., 40. punkts, un 2006. gada 26. janvāra spriedumu lietā C-514/03 Komisija/Spānija, Krājums, I-963. lpp., 44. punkts).

19 Līdz ar to likuma Nr. 200/2003 un lēmuma Nr. 107/2003 noteikumi nav būtiski, izvērtējot Itālijas Republikai pārmesto pienākumu neizpildi. No tā izriet, ka šī prasība balstīta vienīgi uz apstrīdētā lēmuma izvērtēšanu.

20 Kā to pareizi atzīmē Komisija, Itālijas valdība nedz pirmstiesas procedūras, nedz šīs tiesvedības laikā nav apstrīdējusi, ka derību rīkošanas zirgu skriešanās sacīkstēs tiesību piešķiršana Itālijā ir sabiedriskā pakalpojuma koncesija. Tas tika atzīts ar Tiesas 2007. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās C-338/04, C-359/04 un C-360/04 *Placanica* u.c. (Krājums, I-1891. lpp.), kurā Tiesa interpretē EKL 43. un 49. pantu, ņemot vērā to pašu valsts tiesisko regulējumu.

21 Taču ir skaidrs, ka valsts pakalpojumu koncesijām nav piemērojama Direktīva 92/50 (skat. 2005. gada 13. oktobra spriedumu lietā C-458/03 *Parking Brixen*, Krājums, I-8585. lpp., 42. punkts).

22 Tiesa ir lēmusi, ka, neraugoties uz to, ka sabiedrisko pakalpojumu koncesiju līgumiem saskaņā ar šobrīd spēkā esošajām Kopienu tiesībām nav piemērojama Direktīva 92/50, valsts iestādēm, noslēdzot šos līgumus, tomēr vispār ir jāievēro Līguma pamatnoteikumi un it īpaši diskriminācijas pilsonības dēļ aizlieguma princips (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Telaustria* un *Telefonadress*, 60. punkts; 2005. gada 21. jūlija spriedumu lietā C-231/03 *Coname*, Krājums, I-7287. lpp., 16. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Parking Brixen*, 46. punkts).

23 Tiesa pēc tam ir nospriedusi, ka Līguma noteikumi, kas ir piemērojami sabiedrisko pakalpojumu koncesijām, it īpaši EKL 43. un 49. pants, kā arī diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegums, ir vienlīdzīgas attieksmes principa īpaša izpausme (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Parking Brixen*, 48. punkts).

24 Šajā sakarā vienlīdzīgas attieksmes princips un diskriminācijas pilsonības dēļ aizlieguma princips it īpaši nozīmē pārskatāmību, kas ļauj koncedējošajai valsts

iestādei nodrošināt šo principu ievērošanu. Šis minētajai iestādei saistošais pārskatāmības pienākums nozīmē garantēt adekvātu atklātību jebkuram potenciālam pretendentam, tādējādi ļaujot īstenot konkurenci attiecībā uz pakalpojumu koncesijām, kā arī piešķiršanas procedūru objektivitātes kontroli (šajā sakarā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Teleaustria* un *Telefonadress*, 61. un 62. punkts, kā arī lietā *Parking Brixen*, 49. punkts).

25 Šajā lietā ir jāatzīst, ka uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu neesamība vispār koncesiju piešķiršanai derību rīkošanai zirgu skriešanās sacīkstēs neatbilst EKL 43. un 49. pantam un it īpaši pārkāpj vispārējo pārskatāmības principu un pienākumu nodrošināt pienācīgu atklātības līmeni. 329 veco koncesiju atjaunošana bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu kavē minēto koncesiju atvēršanu konkurencei un piešķiršanas procedūru objektivitātes kontroli.

26 Šādos apstākļos ir jāpārbauda, vai minētā atjaunošana var tikt atļauta atbilstoši atkāpēm, kas tieši paredzētas EKL 45. un 46. pantā, vai arī to saskaņā ar Tiesas judikatūru attaisno neatliekami vispārējo sabiedrības interešu apsvērumi (šajā sakarā skat. 2003. gada 6. novembra spriedumu lietā C-243/01 *Gambelli* u.c., *Recueil*, I-13031. lpp., 60. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Placanica* u.c., 45. punkts).

27 Šajā sakarā judikatūrā ir atzīta virkne tādu neatliekamu vispārējo sabiedrības interešu apsvērumu kā patērētāju aizsardzība, krāpšanas novēršana un izvairīšanās no personu pamudināšanas uz pārmērīgiem izdevumiem saistībā ar spēli, kā arī sabiedriskās kārtības traucējumu novēršana vispār (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Placanica* u.c., 46. punkts).

28 Lai gan dalībvalstis var brīvi noteikt savas politikas mērķus azartspēļu jomā un vajadzības gadījumā precīzi definēt nepieciešamo aizsardzības līmeni, to noteikta-

jiem ierobežojumiem tomēr ir jābūt samērīgiem ar prasībām, kas izriet no Tiesas judikatūras (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Placanica* u.c., 48. punkts).

29 Tādējādi ir jāpārbauda, vai koncesiju atjaunošana bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu ir piemērota, lai nodrošinātu Itālijas Republikas sasniedzamā mērķa īstenošanu, un vai tā nepārsniedz to, kas nepieciešams šī mērķa sasniegšanai. Katrā ziņā minētā koncesiju atjaunošana ir jāpiemēro nediskriminējošā veidā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Gambelli* u.c., 64. un 65. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Placanica* u.c., 49. punkts).

30 Netiek apstrīdēts, ka Itālijas valdība apstiprināja derību rīkošanas zirgu skriešanās sacīkstēs tīkla paplašināšanās plānu, lai palielinātu no 329 līdz 1000 šādu derību slēgšanas vietas visā Itālijas teritorijā. Lai īstenotu šo paplašināšanās plānu, konkursa rezultātā tika piešķirta 671 jauna koncesija, lai gan 329 jau pastāvošās vecās koncesijas tika atjaunotas bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu.

31 Šajā sakarā Itālijas valdība nav atsaukusies uz atkāpēm, kas ir tieši paredzētas EKL 45. un 46. pantā. Šī valdība savukārt minēto atjaunošanu bez konkursa pamato ar vajadzību novērst nelegālu derību rīkošanu.

32 Tomēr savā iebildumu rakstā Itālijas valdība nav izskaidrojusi, pamatojoties uz ko, nebija jārīko konkurss šajā sakarā, un nav norādījusi argumentus, lai atspēkotu Komisijas pārmesto pienākumu neizpildi. It īpaši minētā valdība nav pamatojusi, kā pastāvošo koncesiju atjaunošana bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu varētu

kavēt nelegālu darbību attīstīšanos derību rīkošanas zirgu skriešanās sacīkstēs sektorā, un vienīgi norādīja, ka likums Nr. 200/2003 un lēmums Nr. 107/2003 atbilst Kopienu tiesību prasībām sabiedrisko pakalpojumu koncesiju jomā.

33 Taču šajā sakarā ir jāatgādina, ka kompetentajām valsts iestādēm ir jāpierāda, pirmkārt, ka to tiesiskais regulējums atbilst svarīgai interesei EKL 45. un 46. panta izpratnē vai judikatūrā iedibinātajai neatliekamas vispārējas sabiedrības intereses prasībai un, otrkārt, ka minētais tiesiskais regulējums atbilst samērīguma principam (šajā sakarā skat. 2004. gada 2. decembra spriedumu lietā C-41/02 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-11375. lpp., 47. punkts; 2005. gada 13. janvāra spriedumu lietā C-38/03 Komisija/Beļģija, Krājumā nav publicēts, 20. punkts, un 2006. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-255/04 Komisija/Francija, Krājums, I-5251. lpp., 29. punkts).

34 Līdz ar to ir jāatzīst, ka *UNIRE* veco koncesiju atjaunošana bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu procedūras rīkošanas nav piemērota, lai nodrošinātu Itālijas Republikas sasniedzamā mērķa īstenošanu, un pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai izvairītos no tā, ka derību zirgu skriešanās sacīkstēs sektorā darbojošies saimnieciskās darbības subjekti netiktu iesaistīti noziedzīgās vai ar krāpšanu saistītās darbībās.

35 Turklāt attiecībā uz Itālijas valdības izvirzītajiem ekonomiskas dabas argumentiem, kā, piemēram, garantēt koncesiju īpašniekiem nepārtrauktību, finansiālo stabilitāti un adekvātu pagātnē veikto investīciju atdevi, pietiek atgādināt, ka tie nevar tikt pieņemti kā tādi neatliekami vispārējo sabiedrības interešu apsvērumi, kas var attaisnot Līgumā garantētās pamatbrīvības ierobežojumu (šajā sakarā skat. 2000. gada 6. jūnija spriedumu lietā C-35/98 *Verkooijen*, *Recueil*, I-4071. lpp., 48. punkts, un 2003. gada 16. janvāra spriedumu lietā C-388/01 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-721. lpp., 22. punkts).

36 No tā izriet, ka nav pieņemams neviens no Itālijas valdības minētajiem neatliekamiem vispārējo sabiedrības interešu apsvērumiem, lai pamatotu 329 veco koncesiju atjaunošanu bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu.

37 Līdz ar to jāatzīst, ka Komisijas prasība ir pamatota.

38 No visa iepriekš minētā izriet, ka, atjaunojot 329 koncesijas derību rīkošanai zirgu skriešanās sacīkstēs bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 43. un 49. pantu, un it īpaši ir pārkāpusi vispārējo pārskatāmības principu, kā arī pienākumu nodrošināt atbilstošu atklātības līmeni.

Par tiesāšanās izdevumiem

39 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi, lai Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus, un tā kā Itālijas Republikai spriedums nav labvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) atjaunojot 329 koncesijas derību rīkošanai zirgu skriešanās sacīkstēs bez uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 43. un 49. pantu, un it īpaši ir pārkāpusi vispārējo pārskatāmības principu, kā arī pienākumu nodrošināt atbilstošu atklātības līmeni;

2) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]